

I d. foreslaar man ligesom Kommissionsudkastet at overlade til en Særret, Fængselsretten, at træffe Bestemmelse om Løsladelse paa Prøve fra og Genindsættelse i Arbejdshus og Forvaringsanstalt.

Om en Person, der af Hensyn til Samfundets Sikkerhed er dømt til at tages i Sikkerhedsforvaring, atter bør løslades eller efter at være løsladt bør genindsættes, beror paa en Afvejelse af de to overmaade vigtige modstaaende Hensyn, Hensynet til den domte og Hensynet til Samfundet, en Afvejelse, som Domstolene har bedre Betingelser end Administrationen for at foretage paa en betryggende Maade.

Naar Talen er om Løsladelse fra eller Genindsættelse i Arbejdshus, er Afgørelsen af noget mindre indgribende Betydning for Individ og Samfund, idet paa den ene Side den længste Interneringstid her er betydeligt kortere end ved Sikkerhedsforvaring, medens det paa den anden Side drejer sig om mindre farlige Forbrydere. Men Forskellen er dog ikke af principiel Karakter, og der synes heller ikke for saa vidt angaar Arbejdshus at være Grund til at give Afkald paa den særlige Garanti for en betryggende Afgørelse, som Domstolebehandlingen yder.

Af tilsvarende Grunde som ved Ungdomsfængsel foreslaas de her omhandlede Afgørelser ikke henlagt til de almindelige Domstole, men til Fængselsretten.

Angaaende Kapitlets enkelte Paragraffer bemærkes i øvrigt:

Til § 65 (F. 1924 § 68, U. § 65).

Paragraffen er i det væsentlige ført tilbage til Udkastets Affattelse. Saaledes er Betleri, der i F. 1924 var udskilt i en særlig Gruppe, og Løsgænger, der helt var udeladt, under Punkt 1 stillet ved Siden af Berigelsesforbrydelser, idet man mener, at visse af de Personer, der falder ind under Forslagets Bestemmelser om Løsgænger (§§ 199 og 200), vil være velegnede til at indsættes i Arbejdshus, og idet de i Punkt 1 opstillede Betingelser vedrørende de paagældende Lovovertræderes Fortid og Levevis i det Hele skønnes tilstrækkelige til at begrunde deres Indsættelse i Arbejdshus.

Genoptagelsen af Punkt 4 staar i Forbindelse med Genoptagelsen af Bestemmelsen i § 255, Stk. 3, hvorom henvises til Bemærkningerne til denne Paragraf.

Til § 66 (F. 1924 § 69, U. § 66).

I F. 1924 og i Kommissionsudkastet fandtes i Stk. 2 en Bestemmelse, hvorefter

det, naar den paa Prøve løsladte dømmes for en i Prøvetiden begaaet Forbrydelse, ved Dommen afgøres, om han paany skal indsættes i Arbejdshus (for en ny Periode af indtil 5 Aar), eller om han efter udstaaet Straf skal genindsættes i den i Henhold til den tidligere Dom tilbagestaaende Tid. Derimod fandtes der ingen Hjemmel for, at Retten uden at idømme Straf kan indskrænke sig til at bestemme Genindsættelse i Henhold til den tidligere Dom. Den nævnte Bestemmelse er slettet i nærværende Forslag. Det vil herefter, naar en fra Arbejdshus paa Prøve løsladt Person begaar en Forbrydelse — paa samme Maade som hvis det drejer sig om en fra Ungdomsfængsel eller Sikkerhedsforvaring paa Prøve løsladt — være overladt til Anklagemyndigheden, om den vil rejse Tiltale ved de almindelige Domstole eller forelægge Fængselsretten Spørgsmaalet om Genindsættelse. Dersom i første Fald den paagældende paa ny dømmes til Indsættelse i Arbejdshus — henholdsvis Ungdomsfængsel eller Sikkerhedsforvaring — bortfalder Spørgsmaalet om videre Forfølgning, medens det, hvis Straf idømmes, tilkommer Fængselsretten at afgøre, om Genindsættelse efter udstaaet Straf skal finde Sted. Dersom Anklagemyndigheden derimod straks forelægger Fængselsretten Spørgsmaalet om Genindsættelse, vil det være naturligt, at den, dersom Genindsættelse bestemmes, frafalder Tiltale ved de almindelige Domstole, medens det, dersom Fængselsretten ikke bestemmer Genindsættelse, staar Anklagemyndigheden frit for at rejse saadan Tiltale.

Til § 68 (F. 1924 § 71, U. § 68).

I F. 1924 var udeladt Udkastets Regel om, at en Forbrydelse for at komme i Betragtning som Betingelse for Idømmelse af Sikkerhedsforvaring skal være begaaet efter det fyldte 18de Aar. Det siges herom i Bemærkningerne, at Forbrydelser begaaede før 18 Aars Alderen, uagtet de maaske straffes mildere og ogsaa i andre Henseender ikke har de samme Retsvirkninger som Forbrydelser begaaede i en senere Alder, dog i lige saa høj Grad som disse kan være Bevis for Forbryderens Samfundsfarlighed og derfor ogsaa bør kunne komme i Betragtning i den her omhandlede Henseende. Den saaledes udtalte Hensigt er imidlertid formentlig ikke naaet, idet det maa følge af F. 1924 § 87 (nærværende Forslags § 82), at de tidligere Forbrydelser maa være begaaet efter det fyldte 18de Aar.